

Tal 31/5-2014

God eftermiddag, allesammans!

Jag hoppas att ni har hittat ett bra läge att sitta på stolarna. För det gjorde aldrig jag alla de gånger jag har skrivit prov här i Aulan. Man satt inte bekvämt, man ägnade mer tid åt att titta på klockan än på provet, och den kramp som uppstod i handen efter en kvarts skrivande! Ni känner säkert igen er, ni har alla skrivit prov på gymnasiet. Men en sak är säker: jag tänker inte skriva fler prov på gymnasiet, för om mindre än två veckor tar jag studenten.

Mitt namn är Mathilda Helin och jag går mitt tredje och sista år på Österportskolan. Jag har gått Samhällsprogrammet med inriktning samhälle, vilket bara kan betyda en av två saker: 1. Jag visste från början att jag ville utbilda mig inom vår samhällsuppbyggnad, eller 2. Jag hade ingen aning om vad jag ville göra efter skolan. Alternativ 2 är rätt svar. Inte nog med att jag skulle börja på en ny skola, utan detta var valet som skulle påverka mitt liv i framtiden. Tänk om jag valde fel och inte skulle tycka att det var roligt att läsa ämnena på programmet. Tänk om jag ville bli något annat efter gymnasiet än vad jag först hade tänkt. Det var ett svårt val, men jag tycker ändå att jag gjorde rätt val till slut.

Dock var det inte framtiden som var den stora snackisen när jag började på gymnasiet. Det som alla pratade om var det nya betygssystemet. Sedan mellanstadiet var man nervös över om man skulle lyckas nå MVG-gränsen och om man skulle kunna läsa vidare och bli jättesmart och få ett bra jobb. Några av er som sitter här har kanske varit med om stort A, litet a, Ba och flera olika kombinationer? Våra nya betyg sträcker sig från F-A där A är bäst och F underkänt. Likheten här är de flera betygstegen. Men som var ännu värre, det var kriterierna. Det kändes som att ett

godkänt låg på samma nivå som MVG gjorde förr.

För vad är inte gymnasiet utan oro och stress? Vad är livet utan stress? För stress det har nog alla gymnasieelever känt av. Om det är stress för att man har många uppgifter eller för att man inte är klar i tid skiljer sig från person till person. Som tur är så är det oftast en positiv stress som man känner av, exempelvis kvällen innan ett inlämningsarbete skall vara inne och man inte ens har börjat. Jag har nog aldrig varit så produktiv i hela mitt liv.

Men när jag ser tillbaka på mina tre år på gymnasiet är det inte oro och stress som jag tänker på. Det första är förstås vännerna, men strax därefter är det lärarna. Jag har haft turen att få många bra lärare som jag har lärt mig otroligt mycket av. Och alla har vi speciella minnen av våra lärare, eller hur? Speciella egenskaper som man minns. Men ofta har dessa egenskaper gjort att mycket information har fastnat. Har jag lärt mig hur räta linjens ekvation räknas? Absolut! Kommer jag ihåg det idag? Absolut inte.

Däremot vet jag vad "några" sidor innebär, hur mycket information man kan ge ut på en overhead och att årtal är inte är viktigt och därför behöver ingen veta att Gustav Vasa blev kung 1523. Och varför kommer jag ihåg årtalet då han blev kung? Vår lärare hade nämligen ett väldigt speciellt uttryck för det, vilket fick klassen att komma ihåg det. Små egenskaper och talesätt har hjälpt oss i klassrummen för att ta till oss information. Men något som våra lärare mer har erbjudit är kunskap utöver skolplanen. Debatter om livet, alkohol och sport har ofta ägt rum i våra korridorer och lärare och elever har inte bara varit lärare och elev, utan två vuxna individer som diskuterar. Skolan och lärarna och varit en övergång till det "vuxna" livet som nu börjar.

Ni har redan gett er ut i arbetslivet, säkert har några hunnit lämna det också, och snart är det vi studenter, 2014, som får göra samma sak. Vi får lämna tryggheten inom skolans väggar. Inga lärare som säger åt oss vilka arbeten som skall göras. Ingen chans att komma några veckor senare och få göra en komplettering för att rätta till den veckan man var lite lat.

Jag känner mig dock väldigt säker. Den kunskap och information som jag har fått från Österportskolan tar jag med mig resten av livet. Framförallt går jag ut på trappan som en vuxen individ i samhället, och inte som den lilla tonåring jag var när jag gick hit för första gången. Den jag är idag har jag blivit under mina år här på skolan, så vi vet vem vi ska skylla på.

Jag och mina klasskamrater kommer att se tillbaka på skolåren som en tid då vi utvecklades och lärde oss att ta ansvar. Och allt det har vi nytta av om två veckor när vi tar på oss våra vita studentmössor och tar oss an världen.

Tack!